

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3921/2020
18.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Зоране Делибашић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Марица Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Сектора за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7648/2019 од 05.02.2020. године, на седници одржаној 18.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7648/2019 од 05.02.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7648/2019 од 05.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6883/2018 од 15.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 411.600,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.05.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ главног дуга од 411.600,00 динара за период од 14.05.2015. године до 15.05.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 70.564,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7648/2019 од 05.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу на досуђени износ главног дуга од 411.600,00 динара исплати законску затезну камату

почев од 17.05.2016. године па до 14.05.2019. године, док је у преосталом делу захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 411.600,00 динара, почев од 14.05.2015. године па до 16.05.2016. године, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 6.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права предлажући да Врховни касациони суд о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Ово из разлога што се ради о спору у коме одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Закључак судова у погледу постојања одговорности тужене за накнаду штете у конкретном случају, не одступа од става Врховног касационог суда заузетог приликом одлучивања у предметима са истим или сличним чињеничним и правним основом, из ког разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за накнаду штете поднета је 26.04.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела представља износ од 411.600,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

У конкретном случају ревизија не би била дозвољена ни по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром да је преиначен део првостепене одлуке којим је одлучено о камати као споредном потраживању, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП, у складу са закључцима усвојеним на седницама Грађанског одељења Врховног касационог суда од 03.03. и 10.03.2015. године.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић